

dwars

studentenblad van de
Universiteit Antwerpen

De EU breidt uit
*we polsten Kathleen Van Bempt
en aanhoorden Günter Verheugen*

Politieke studenten evalueren paars-groen
Studeren: testen ervoor en comfort terwijl
Puzzel, theater en prachtige gedichten!

nummer 11
mei 2003
jaargang 2

Alles is in beweging. Alles verandert. ☞ Zo ook de namen van de universitaire instellingen. Vanaf volgend academiejaar studeren de Ufsia-studenten aan de 'stadscampus' en de Ruca-studenten aan campus 'Middelheim'. ☞ We weten allemaal dat de UIA te midden van de groene Wilrijkse velden ligt. Deze instelling krijgt dan ook de gepaste naam 'campus De Drie Eiken'. ☞ Maar ondanks de rustige omgeving gebeuren er soms onthutsende dingen op de groene campus. Maandagavond 31 maart werd het gloednieuwe standbeeld 'De Stap' van kunstenaar Jean Bilquin gestolen. ☞ Twee dagen later was het beeld terecht. Een student beweert dat hij het 80 kilogram zware standbeeld had gevonden en het maar in zijn voortuin had geplaatst. ☞ In Nederland krijgen 20.000 studenten en universitaire medewerkers vanaf 1 april een gratis anti-RSI-cd. Dit schijfje moet de studenten beschermen tegen een muisarm. Het ceedeetje bevat een waaier van ontspanningsmogelijkheden met

verschillende pauzeprogramma's en arm-fitnessoefeningen. ☞ Het stressprobleem wordt in Peru op een heel andere manier aangepakt. Daar komt binnenkort een nieuw snoepje op de markt: Cocamel. De ingrediënten van deze lekkernij zijn caramel en cocaïne. De fabrikant wil hiermee de mensen helpen relaxen na een stresserende werkdag. ☞ Te hard werken blijkt inderdaad niet gezond te zijn of zelfs dodelijk. Een Chinees meisje belandde in coma nadat ze te hard gestudeerd had. ☞ Ze zat meestal van vier uur 's morgens tot tien uur 's avonds achter haar boeken. Door overbelasting en examenstress kreeg ze een bloedklonter in haar hersenen die haar fataal werd. ☞ Uit een onderzoek van de universiteit van Leiden is gebleken dat studenten zich aan elkaar ergeren tijdens de les, en dat studenten psychologie hierbij de kroon spannen. Studenten kunnen het niet meer verdragen dat iedereen eet en praat tijdens de les. ☞ De studenten van de grootste universiteit van Zambia

ergeren zich niet aan elkaar maar wel aan hun docenten. De proffen weigeren al een maand om nog les te geven. Ze eisen hogere salarissen en betere diensten. ☞ Amerikaanse student-soldaten hebben nochtans niet te klagen over betere studentendiensten. ☞ Speciaal voor deze studentenvechters in het Midden-Oosten werd een online campus opgericht zodat ze tussen de aanvallen door eventuele lesachterstand kunnen wegwerken. ☞ Omdat de Amerikanen beseffen dat er niet altijd een internetaansluiting beschikbaar is in de woestijn, zullen er na de oorlog privélessen georganiseerd worden voor deze studenten. ☞ Ook Nederlandse Rechtenstudenten moeten voortaan bijles volgen. Universiteiten krijgen te vaak de klacht dat rechtenstudenten niet meer vlot kunnen schrijven. De studenten worden daarom op schrijfcurcus gestuurd. ☞ Blok ze, maar met mate!

(mb)

Inhoud van dit nummer

- 2 sms & colofon
- 3 of wa?
- 3-7 Kathleen Van Brempt over EU
- 8-9 Günter Verheugen over EU
- 9 De kleine prins
- 10-11 Oostenrijk boven
- 12-15 Politiek: evaluatie paars-groen
- 16 Studiecomfort: u lacht ermee?
- 17 Oriënteringsproef op komst
- 18 Puzzel
- 19 Poëzie
- 20 Lente-zotte-achterflap

Colofon *dwars*

dwars is het studentenblad van de Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten.

Het verschijnt maandelijks tijdens het academiejaar en wordt gratis verdeeld op de UA-campussen RUCA, UFSIA en UIA.

Huidige oplage: 3.500 exemplaren.

V.U.: Jan Adriaenssens, Lange Nieuwstraat 55, B-2000 Antwerpen.

Drukkerij: Van der Poorten, Kessel-Lo.

Hoofredactie: Jan Adriaenssens.

Eindredactie: Kristof De Pooter, Matthias Debruyn, Kris Hammeuw, Ewald Peters, Veerle Van Poucke.

Redactie: Michèle Blockhuys, Bart Braem, Marjolijn De Backer, Ann Fransen, Katleen Jaspers, Els Lenaerts, Thomas Vanhees, Tomas Verachtert, en Valérie Wechuysen.

Vormgeving: Jan Adriaenssens, Matthias Debruyn.

Fotografie: AMOZ en Kelly Dorekens.

Puzzelredactie: Raf Bocklandt.

Foto voorpagina: Kelly Dorekens.

Werkten mee aan dit nummer:

Toon Martens, Veerle Van den Bergh, Tom Vander Sande.

Reporters gezocht

Inderdaad, de *dwars*-redactie is nog steeds op zoek naar extra krachten. Stuur ons een berichtje op dwars@ua.ac.be. Medewerkers kunnen we op alle gebied gebruiken: gastschrijvers, illustratoren, boeiende mensen, fotografen, personen met een mening, rasschrijvers,...

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt het recht om ingezonden stukken in te korten, of niet te plaatsen.

Jaarabonnement per post:
10 euro (studenten), 15 euro (anderen)

Redactielokaal en correspondentieadres:
dwars - studentenblad UA
Lange Nieuwstraat 55
B-2000 Antwerpen

dwars@ua.ac.be
<http://www.ua.ac.be/dwars/>

Toen ik in het vorige nummer van *dwars* mijn voorwoord schreef, was de oorlog in Irak nog nét niet begonnen. Nu is de strijd zo goed als gestreden, althans op het slagveld. De pers zal weldra naar andere fronten geleid worden, doch niet noodzakelijk omdat het daar interessanter is. De show is nu wel afgelopen, en er wordt aangeraden om het bij dit *happy end* te houden en het schrijnende vervolghaalliever niet te vertellen.

Bij het maken van een maandblad zoals *dwars*, kunnen brandend actuele kwesties bij het verschijnen al snel lauwe pap worden. Soms is het een kwestie van gokkend anticiperen, wat zelden écht lukt. Een groot voordeel aan deze inertie is echter de mogelijkheid tot reflectie. Net doordat we het nieuws noodgedwongen wat trager en minder frequent brengen, is het natuurlijker om meer beschouwend uit de hoek te komen. In dit nummer van *dwars* bekijken we zo de uitbreiding van de Europese Unie. Met het Antwerpse europarlementslid Kathleen Van Brempt vragen we ons af waarom Europa geen thema is in de aanstormende federale verkiezingen. Daarnaast geven we de visie van EU-commissaris Günter Verheugen over de uitbreiding van de Unie.

De reeks politieke artikels wordt in dit nummer van *dwars* afgerond. Het was een boeiende reis met jonge Antwerpse gidsen van verschillende kleuren langsheen enkele mogelijke

verkiezingsthema's.

Deze politieke reeks én het dossier over de EU-uitbreiding, maken van deze *dwars* een nogal politiek nummer. We proberen echter het universitaire leven niet uit het oog te verliezen. Daarop zullen we ons in het volgende laatste nummer van het academiejaar toespitsen. Want hier in Antwerpen gebeurt er aan de universiteit een heleboel. De eenmaking is door het

Vlaams parlement goedgekeurd, wat wil zeggen dat we op 1 oktober 2003 definitief van start gaan met de enige echte Universiteit Antwerpen. Vaarwel UFSIA,

RUCA en UIA.

Ook de studenten bleven niet stilzitten. Zo stelden ze, samen met de academische overheid, een 'Statuut van de UA-student' op. Dit document zal de basis vormen van de rechten en plichten van de studenten aan onze nieuwe universiteit. In het vorige nummer van *dwars* verscheen hierover een kritische lezersbrief, tot mijn spijt echter zonder voorafgaande redactionele kadering en achtergrond. We hopen in ons volgende nummer dit Statuut nader toe te lichten in samenwerking met onder andere de overkoepelende studentenverenigingen. De krijtlijnen van de ganse Antwerpse universiteit zijn nu grotendeels getrokken en ze worden ook duidelijk. Een helder verslag is gewenst. Spek naar onze bek, en wel volgende maand.

Jan Adriaenssens

Europarlementslid en
Antwerps gemeenteraadslid
Kathleen Van Brempt:

“Het thema
zal niet
Europa
zijn”

Naar aanleiding van de aanstormende federale verkiezingen, hadden we op een prille, maar mooie lentedag een gesprek met de prille en mooiste vertegenwoordigster van l'état belge in het Europees Parlement: Kathleen Van Brempt, tevens Antwerps gemeenteraadslid. Over de rol van de nationale regeringen in Europa, de plaats van het Europees Parlement, de communicatie, of het gebrek eraan, en de publieke opinie. Waarom Europa een thema zou moeten zijn, maar er geen zal zijn.

dwars De federale verkiezingen zijn in aantocht, maar Europa is daarbij geen thema. Gezien de structuur van de verschillende Europese instellingen, zou je toch kunnen verwachten dat Belgische politici zich enigszins Europees proberen te profileren. Waarom doen ze dat niet?

Van Brempt Daar zijn twee redenen voor. Enerzijds heb je de grote vragen omtrent de toekomst van Europa, de institutionele vragen, de uitbreidingsvragen. Kortom: waar willen we met Europa naartoe? Daarover bestaat min of meer een consensus over de verschillende partijgrenzen heen, zodat

de partijen zich niet kunnen profileren. De vergissing die echter altijd gemaakt wordt, is dat men enkel naar Europa kijkt in termen van die grote Europese dossiers. Anderzijds wordt er dus volledig abstractie gemaakt van de wetgevende bevoegdheid die Europa heeft op gewone thema's, zoals milieu, volksgezondheid, consumentenzaken. In tegenstelling tot de grote thema's is er op dit vlak geen algemene consensus tussen de politieke partijen. Over die alledaagse thema's zou ik graag een open discussie zien, maar dat gebeurt zelden of nooit. De media focussen ook nooit op deze thema's, mede omdat ze het besluitvormingsproces binnen Europa niet begrijpen. Om iets te mediatiseren, wat dan ook de grondslag vormt voor het politiek debat, heb je bepaalde tegenstellingen nodig. Die heb je in Europa niet omdat er in Europa geen verkozen regering is.

dwars *Het zijn toch net de nationale regeringen die een grote invloed kunnen uitoefenen op Europa door het zenden van hun mandatarissen naar de Europese Raad of de Raad van de Europese Unie. De nationale politici vormen dé link tussen de publieke opinie en Europa. Waarom is er dan zo weinig belangstelling vanwege die nationale politici wat Europa betreft?*

Van Brempt Zowel op het niveau van de administratie als op het niveau van de politiek is men slecht georganiseerd en te weinig geïnteresseerd, met alle gevolgen van dien.

Wat gebeurt er nu: er wordt een richtlijn uitgeschreven door de Commissie. Het Europees parlement begint daaraan te werken en daarna de Europese Raad,

waarin slechts enkele diplomaten het voorbereidend werk doen. Tot dan wordt er eigenlijk politiek geen discussie gevoerd, behalve in het Europees Parlement. Ik ben nogal voorstander van het systeem dat in Denemarken wordt gehanteerd. Daar bekijkt men in het nationaal parlement wel alle belangrijke richtlijnen en voorstellen die van de Commissie komen. Men debatteert erover en geeft zijn minister een mandaat voor de Raad. Een minister heeft toch maar de legitimiteit die hij krijgt van het parlement? In België is dat dus absoluut niet het geval. Zodoende ligt er op het einde van de rit een richtlijn voor waarvan men zegt: "Wat hebben jullie daar gedaan? Deze richtlijn is op geen enkele wijze aangepast aan de Vlaamse of Belgische noden."

dwars *Europa wordt op die manier bij de publieke opinie niet echt in een goed daglicht gesteld.*

Van Brempt De ministers zijn ook niet van plan om daar verandering in te brengen, want het komt hen bijzonder goed uit. Als het een goede richtlijn is, zoals een betere bescherming van de consument of een milieurichtlijn, dan zwijgen ze erover dat het de omzetting van een Europese richtlijn is. Als het een slechte of een moeilijke richtlijn is, zoals bijvoorbeeld het mestactieplan, dan zegt men dat men 'moet' van Europa. Maar er is niemand die zegt: "Maar mevrouw of mijnheer de minister, u had dat toch al beslist in de Raad, of uw voorganger." Dat

wordt nooit, nooit gezegd. De beslissing is daar echter politiek wél genomen en onze minister heeft ook meebeslist.

Mankementen aan Europa

dwars *Kunnen jullie daar als enige democratisch verkozen politici van Europa iets aan veranderen?*

Van Brempt Wij zijn slechts met 25 in België en kunnen bijgevolg niet iedereen persoonlijk overtuigen van de noodzaak van Europa. De publieke opinie kan enkel overtuigd worden als de leiders van de lidstaten erin geloven. België is zeker niet het slechtste voorbeeld

als het erop aankomt om te proberen van Europa iets positiefs te maken en dat dan ook nog positief te communiceren naar de bevolking toe. Ik kan tot mijn grote consternatie wel vaststellen dat de mankementen aan Europa erg groot zijn en dat één en ander ertoe leidt dat mensen meer tegen dan voor Europa zijn. Wat hebben de mensen de laatste jaren van Europa gezien? We hebben geen stem in de wereld, dat is de laatste weken zeer duidelijk geworden. Daardoor zijn we niet in staat om de Verenigde Staten op andere gedachten te brengen als het gaat over wereldorde, democratie, mensenrechten, etc..

Er zijn echter ook positieve evoluties. In het dossier rond de GGO's (Genetische Gemodificeerde Organismen, nvdr) bijvoorbeeld heeft Europa gewerkt aan een

eigen wetgeving over de traceerbaarheid en de labeling van GGO's. En nu dwingt ze de VS om haar te volgen in deze strikte wetgeving, terwijl de VS voorheen alles bij elkaar goot in één en dezelfde silo. Heel het debat over de milieuproblematiek is een echte communautaire bevoegdheid en daar ligt ook juist het verschil: waar we de bevoegdheid hebben lukt het wel om een standpunt op Europees niveau te hebben. Dat standpunt moet de Commissie dan zien af te dwingen in de rest van de wereld.

dwars *Hoe kijkt u als Europarlementslid aan tegen de rol van de Commissie?*

Van Brempt De Commissie heeft enorm veel macht. Sommigen vinden te weinig, ik vind bijzonder veel. Bovendien heeft ze die macht zonder enige democratische legitimiteit, omdat niemand haar verkozen heeft. Ze heeft enkel verantwoording af te leggen aan het parlement en dan nog op een heel bizarre manier. Iedereen vindt dat een normale regering dat wel zou moeten doen.

In het kader van de richtlijn over de haven, heb ik bijvoorbeeld bijzonder veel vragen gekregen van dokwerkers over mevrouw de Palacio (Europees Commissaris voor Energie en Transport, nvdr). Wie is dat? Kunnen wij ervoor stemmen? Wat ze bedoelden is uiteraard: kunnen we ertegen stemmen. Neen. Kunnen de Spanjaarden daar dan voor stemmen? Neen. Dat krijg je toch niet uitgelegd!

dwars *Ligt een rechtstreekse verkiezing van de Commissie in het verschieft?*

Van Brempt De conventie zou dit op het spoor moeten zetten. Het zou toch niet

meer dan normaal zijn dat zo'n machtig orgaan rechtstreeks verkozen zou worden. Maar het zal wel toekomstmuziek blijven. Vele lidstaten willen geen rechtstreeks verkozen Europese Commissie. Het Verenigd Koninkrijk en Zweden bijvoorbeeld, willen niet afwijken van de federale methode die je nu ongeveer in België hebt. Zij willen hun bevoegdheden die ze nu hebben niet allemaal naar Europa doorschuiven. Ik weet zelfs niet of dat de bedoeling is van Nederland. Onze bedoeling is het alleszins wel.

dwars *Toch is het de facto zo dat het federale niveau wordt uitgehouden doordat er meer en meer bevoegdheden enerzijds naar Europa en anderzijds naar de gemeenschappen en gewesten gaan. De nationale politiek doet zichzelf op, maar wil er niet over praten.*

Van Brempt Het klopt dat ze zichzelf eigenlijk constant aan het opdoeken zijn, maar dat heeft een dynamiek waar ik het wel mee eens ben. Ik vind subsidiariteit goed. Alleen wordt het dikwijls misbruikt in het kader van Europa. Het betekent eigenlijk dat je zoveel mogelijk bevoegdheden zo dicht mogelijk bij de bevolking moet leggen, zodat er een goed beleid gevoerd kan worden. Op hele lange termijn kan dat resulteren in een Europa van regio's. Maar dan mag je volgens mij bijvoorbeeld Vlaanderen niet als definitie van een regio nemen. Het kan goed zijn dat voor infrastructuurwerken of andere economische belangen West-Vlaanderen dicht bij Noord-Frankrijk ligt dan bij de rest van Vlaanderen. Dat is echter nu nog lang niet aan de orde.

Schröder

dwars *Blijft het feit dat Europa momenteel niet echt leeft bij de publieke opinie. Ziet u dat in de toekomst ook niet verbeteren?*

Van Brempt Europa leeft wel bij de publieke opinie, maar het leeft een beetje op de verkeerde manier. Ik denk wel dat mensen een mening hebben over Europa. Ik denk ook dat die mening vooralsnog positief is. Wat ik wél vaststel, is dat die mening steeds minder positief wordt. Doordat Europa enkel op economisch vlak naar buiten komt en de sociale aangelegenheden niet worden overgenomen door Europa.

Een en ander zou bijvoorbeeld wel kunnen verbeteren, mochten er echte Europese partijen worden opgericht, in plaats van de samenraapsels van nationale partijen, waar een beetje Europese desinteresse heerst, die ze nu zijn. Als er echte Europese partijen zouden zijn, kunnen die zoals nu op nationaal niveau gebeurt, door de media en de publieke opinie op hun verantwoordelijkheden gewezen worden.

De consequentie van zo'n Europese partij zou kunnen zijn dat er bij de Europese verkiezingen bovenaan een lijst in Vlaanderen bijvoorbeeld de naam Schröder staat. Dat zou de debatten opentrekken. Dan zou er wel gediscussieerd worden over de toekomst van de Europese socialisten.

dwars *Wordt het Europees parlement daarvoor momenteel niet te veel beschouwd als een laatste rustoord voor nationale politici?*

Van Brempt Dat is de verantwoordelijkheid van de politieke

De media focussen ook nooit op deze thema's, mede omdat ze het besluitvormingsproces in Europa niet begrijpen.

partijen, die de lijsten samenstellen. Het klopt wat je zegt, het is de ideale landingsbaan, je hebt er iets meer status en een goede wedde. Dat is aan het veranderen, maar traag. Wat wel erg is, en dat geldt voor alle politieke partijen, is dat je geen stem hebt. Je krijgt van de partij uit alle steun om te doen waar je mee bezig bent, maar ze zijn niet echt geïnteresseerd. Je krijgt al onze steun, maar zwijg er vooral over. Dit is grotendeels te wijten aan de ingewikkelde besluitvorming in het Europese parlement. Deze moet er echter wel zijn om het broze evenwicht tussen de Raad en het Parlement te bewaren.

Ook het feit dat de fractie in het Europese parlement zeer klein is, maakt dat we tegenover de fractie van de kamer weinig gewicht in de schaal kunnen leggen. Er is een verschil tussen interesse hebben

voor een bepaald thema en er een verkiezingsthema van willen maken.

dwars *Heerst er dezelfde loyaliteit binnen de Europese fracties als binnen de nationale?*

Van Brempt Ja, voor de meeste communautaire thema's val je terug op je fractie. Als er controversiële aspecten opduiken, dan worden die binnen de fractie besproken. Het thema Irak bijvoorbeeld heeft de socialistische fractie verdeeld: Labour had helemaal niet dezelfde mening als wij of de Spaanse socialisten. Alles welbeschouwd is de socialistische fractie één van de coherentste, zolang er niet al te veel nationale belangen in het spel zijn.

Meerderheidsprincipe

dwars *In de kwestie Irak blijkt toch dat de nationale politici zich zouden moeten*

realiseren dat het veel effectiever is om te werken via Europa zonder eerst solo slim te spelen en dan te proberen in Europa tot een consensus te komen.

Van Brempt Het buitenland blijft een geval apart. Over het buitenlands beleid heeft de Europese Unie eigenlijk geen bevoegdheid. Er zijn reeds stappen genomen in die zin, maar of het stappen vooruit of achteruit zijn, zal nog moeten blijken. Aangezien het geen bevoegdheid is, moet er unaniem worden overeengekomen om iets te ondernemen. En dus heeft elk land een veto, met alle gevolgen van dien. Het is een beetje onrechtvaardig ten opzichte van Verhofstadt wat je zegt, omdat België altijd een voortrekkersrol gespeeld heeft binnen Europa om tot een consensus te komen. Ik denk dat Irak en de crisis errond Europa zo fundamenteel verscheurd heeft in de opties die worden genomen, dat je hieromtrent nooit een consensus kan bereiken.

dwars *Dit geeft het deficit van Europa nog maar eens aan, niet?*

Van Brempt Ja, maar dat is de politieke realiteit: het standpunt van het Verenigd Koninkrijk en het standpunt van Frankrijk, met daartussen Duitsland en België... en Aznar, die zich volledig verkocht heeft aan Blair, en Nederland dat een zeer onduidelijke middenpositie aanneemt. Vooral de twee uitersten kan je op dit moment niet verzoenen omdat de publieke opinies zo fundamenteel

verschillend zijn, en dat is iets waar je in de Europese Unie telkens rekening mee dient te houden. Je mag nog zo'n mooie instellingen creëren en de communautaire methode zoveel als mogelijk naar voor schuiven, je moet er altijd rekening mee houden dat er verschillende publieke opinies en verschillende culturen binnen Europa bestaan.

dwars *Met nog meer lidstaten wordt het toch nog moeilijker om tot een eenduidige besluitvorming te komen?*

“De Commissie heeft enorm veel macht. Sommigen vinden te weinig, ik vind bijzonder veel.”

Van Brempt

Als we er nu met 15 niet uitgeraken, waarom zouden we

er straks dan met 25 wel uit geraken. Hetgeen we nu proberen te doen, en dat is tevens de uitdaging van de Conventie, is veel meer te werken met het meerderheid-minderheids principe. Alle bevoegdheden waar je unanimiteit voor nodig hebt, daar kan je geen kant meer mee uit, afgezien van enkele uitzonderingen. Daarom proberen we zoveel mogelijk bevoegdheden te beheren met het meerderheids-minderheids principe. De politieke discussie over de uitbreiding moet daarover gaan. Weet je wie de grootste voorstanders zijn van de Europese Unie? De Verenigde Staten.

Berlijnse muur

dwars *Het is toch helemaal te gek dat de nieuwkomers in de Europese Unie in de Irak-kwestie de kant kiezen van de Amerikanen, wetende dat Europa een stem tracht te hebben in de wereld.*

Er is een verschil tussen interesse hebben voor een bepaald thema en er een verkiezingsthema van willen maken.

Van Brempt Er zijn twee dingen die je tegen elkaar moet afwegen wat betreft de uitbreiding. Waarom is er zo snel gehandeld? Na de val van de Berlijnse muur was er de mogelijkheid om Europa één te maken, een cruciaal gegeven wat zekerheid en vrijheid in Europa betreft. Dit historisch feit afwegen tegenover een Europa dat een stem heeft in de wereld, een Europa dat ook de norm zet in de wereld, is bijzonder moeilijk. En je moet inderdaad ergens zeggen: hier ligt de grens. Europa is altijd een verband geweest van solidariteit met armere regio's en landen, door ze een perspectief te geven op economische groei. Dat weegt voor mij toch wel op tegen de heel reële dreiging dat we een verwaterd Europa krijgen.

Een Amerikaans diplomaat zei me: "Vroeger probeerden we alles wat Europa besliste tegen te werken of te vertragen. Nu proberen we hetgeen Europa beslist te amenderen, omdat we weten dat wat Europa beslist een norm wordt in de wereld." We beseffen allemaal dat de eensgezindheid nog verder zal verwateren vanaf 2004. Daarom proberen we er nu nog snel zoveel mogelijk door te krijgen.

dwars Is er in verband met de uitbreiding niet opnieuw een probleem met de communicatie naar de publieke opinie toe?

Van Brempt We kampen hier werkelijk met een democratisch

probleem: alle politieke partijen zijn voor de uitbreiding van de Unie. Een bijzonder groot percentage van de publieke opinie is echter tegen de uitbreiding: 40% is expliciet tegen de uitbreiding, 40 à 50% is dan weer voor de uitbreiding en 20% onbeslist. Dus moet er minstens een debat over de uitbreiding komen in ons land. Niet over de uitbreiding

“Je krijgt van de partij uit alle steun om te doen waar je mee bezig bent, maar ze zijn niet echt geïnteresseerd. Je krijgt al onze steun, maar zwijg er vooral over.”

die reeds beslist is, daar kan men niet meer op terugkomen, maar over Turkije bijvoorbeeld. Daar is geen consensus over binnen de publieke opinie.

dwars “Een groot deel van de publieke opinie” steunt dan bovendien nog slechts op ongeveer 50% van de kiesgerechtigden bij Europese verkiezingen.

Van Brempt In België hebben we dat probleem gelukkig niet, aangezien er stemplicht is. Er is echter wel een groot nadeel aan het feit dat we onze Europese verkiezingen samen organiseren met andere verkiezingen. Volgend jaar vallen ze samen met de verkiezingen van het Vlaams parlement. Je kan er nu al zeker van zijn dat het thema niet Europa zal zijn. Het thema zal mobiliteit zijn, onderwijs, allerlei Vlaamse thema's. Maar het thema zal niet Europa zijn.

Kris Hameeuw en Thomas Vanhees
foto's AMOZ

“Weet je wie de grootste voorstanders zijn van de Europese Unie? De Verenigde Staten.”

Europa in 't kort

Europese Commissie: bestaat uit 20 onafhankelijke leden. Wordt benoemd voor vijf jaar en dient het vertrouwen te krijgen van het Europees Parlement, waarvoor het verantwoording moet afleggen. Heeft het initiatiefrecht voor de communautaire wetgeving, voert het Europees gemeenschappelijk beleid, voert de begroting uit en ziet toe op de naleving van de Verdragen.

Europese Raad: bestaat uit staatshoofden en regeringsleiders van de lidstaten -bijgestaan door de ministers van Buitenlandse Zaken- en de voorzitter van de Europese Commissie. Komt sinds 1975 minstens 2 keer per jaar bijeen (de Top). Stelt de hoofdlijnen van het beleid van de Unie vast en behandelt de grote internationale problemen.

Raad van de Europese Unie: samengesteld

uit de ministers van alle lidstaten; samenstelling wisselt naargelang de behandelde onderwerpen. Komt regelmatig in Brussel of Luxemburg bijeen om de communautaire wetgeving vast te stellen. Het voorzitterschap van de Raad wordt bij toerbeurt gedurende 6 maanden door een lidstaat uitgeoefend.

Europees Parlement: samengesteld uit 626 afgevaardigden uit de verschillende landen; wordt om de vijf jaar rechtstreeks verkozen. Heeft in een reeks van opeenvolgende verdragen (Maastricht '92, Amsterdam '97) steeds ruimere bevoegdheden gekregen. Deelt met de Raad de begrotingsbevoegdheid en op het gros van de domeinen de wetgevende taak. Oefent democratische controle uit op de Commissie; keurt de benoeming van de leden van de Commissie goed en is bevoegd een motie van wantrouwen tegen die benoeming aan te nemen.

http://www.europarl.eu.int/presentation/default_nl.htm

EU-Commissaris Günter Verheugen heeft een duidelijke visie

Uitbreiding is de Enige Weg

De uitbreiding van de EU met tien nieuwe landen is in 2004 een feit. Het is een historische gebeurtenis die verstrekkende politieke en economische gevolgen zal hebben. De praktische organisatie van de Unie van vijftieng is op zich al een tour de force, maar daarnaast moeten ook een aantal politieke obstakels overwonnen worden. Zowel bij de kandidaat-lidstaten als bij de huidige leden bestaan er nog heel wat twijfels over de haalbaarheid van het project. De man die moet trachten de hele operatie te stroomlijnen is de Duitser Günter Verheugen. Hij is de EU Commissaris voor de uitbreiding. Het is dan ook eigen aan zijn ambt dat hij een absoluut voorstander is van de uitbreiding. Onlangs kwam hij op uitnodiging van Absoc in de Lessius Hogeschool zijn visie verdedigen.

De kerngedachte bij de oprichting van de EU was het waarborgen van stabiliteit en vrede in een regio die juist de Tweede Wereldoorlog achter zich had. Na de val van de Berlijnse Muur kwam er een grote uitdaging bij: het brengen van vrede in het gebied tussen de Baltische en de Zwarte Zee. De EU besliste dat de beste oplossing de moeilijkste weg was, namelijk het opnemen van de landen in de Unie. Er is immers geen alternatief voor de uitbreiding. Moreel is het niet te verdedigen een deel van Europa uit te sluiten en praktisch is het niet mogelijk stabiliteit te waarborgen indien de 'nieuwe' staten geen deel uitmaken van een verenigd Europa. Bovendien wordt de geopolitieke situatie er beter door. Het is immers veel gemakkelijker - en op lange termijn goedkoper - om stabiliteit te bewaren dan instabiliteit te bestrijden.

“In Turkije spelen bovendien andere belangrijke aspecten mee, zoals de mensenrechten en de invulling van de ‘zuivere’ democratie.”

Sinds de beslissing in 1993 om de toetredingsvoorwaarden vast te leggen is er door de kandidaat-lidstaten en de EU hard gewerkt om de violen gelijk te stemmen. Deze inspanningen hebben ervoor gezorgd dat de positieve resultaten nu al merkbaar zijn. De landen hebben stabiele regeringen en betrouwbare administraties ontwikkeld. De basis voor de vrijhandelszone is er, en het groeiend aantal investeringen van bedrijven uit de EU bewijst dat ze vertrouwen hebben in de nieuwe economische structuren van de voormalige Oostbloklanden.

Subsidies volgens andere criteria

Verheugen benadrukt dat de publieke opinie in het Westen de inspanningen die geleverd zijn soms onderschat. De politieke communicatie die tot stand kwam tussen de EU en de kandidaat-

lidstaten was voor beide partners compleet nieuw. Onderhandelingen op deze schaal waren nooit eerder gevoerd, maar door wederzijds enthousiasme werd een momentum gecreëerd dat snelle en doorgevoerde aanpassingen mogelijk maakte in alle domeinen van de samenleving. Het probleem dat zich nu enkel nog stelt is een pakket financiële maatregelen die uitklaring nodig hebben. Het centrale pijnpunt is het Europese landbouwbeleid. Een uitbreiding van dit beleid is onmogelijk gezien de omvang van het bijkomende landbouwareaal. Bovendien functioneert het beleid binnen de EU op dit moment ook niet zoals het hoort. De subsidiëring van productie is essentieel een fout principe. Hierdoor worden achtergestelde markten vernietigd. Regio's die meer produceren krijgen immers meer geld en hierdoor komen we terecht in een spiraal van lokale overproductie. De EU zou de toekenning van subsidies moeten koppelen aan andere criteria, zoals kwaliteit, aandacht voor het leefmilieu, technologie en diversiteit. In de kandidaat-lidstaten wordt dit principe al ruimer toegepast dan binnen de EU. We zouden ons dus eerder op hen moeten richten en onze politiek aanpassen dan het probleem als excuus gebruiken om een toetreding af te houden.

Turkije niet

Men kan de EU ook niet verwijten dat ze over één nacht ijs is gegaan. De

voorwaarden voor de toetreding zijn immers zeer strikt. Verheugen hecht bovendien zeer veel belang aan de mate waarin de regeringen van de kandidaat-landen vertrouwen inboezemen. Hij is ervan overtuigd dat de tien op dit moment ons vertrouwen verdienen en dat het in de toekomst ook zo zal blijven. Dit vertrouwen is in zijn ogen ook de voornaamste reden waarom Bulgarije, Roemenië en Turkije op dit moment nog niet kunnen toetreden. Zij kunnen nog niet voldoende garanties bieden. In Turkije spelen bovendien andere belangrijke aspecten mee, zoals de mensenrechten en de invulling van de 'zuivere' democratie.

Een ander aspect dat tegenstanders van de uitbreiding benadrukken is het feit dat de Europese instellingen niet naar behoren functioneren. Zij vinden het noodzakelijk

Tien landen ondertekenden op 16 april in Athene het verdrag waardoor ze vanaf mei 2004 lid worden van de Europese Unie.

dat de EU eerst de eigen structuur moet uitdiepen. Als het met vijftien leden niet mogelijk is om een coherent beleid te voeren zal het met vijftientig zeker niet lukken. Verheugen is het niet eens met deze visie. In de eerste plaats is het niet te verantwoorden dat je de kandidaat lidstaten die reeds zoveel inspanningen hebben geleverd confronteert met nieuwe structuren net voor ze toetreden. Anderzijds is Europa niet in staat om snel zijn structuur te optimaliseren. De trage vorderingen van de Europese Conventie bewijzen dit eens te meer. Het is daarom noodzakelijk de twee evoluties – uitbreidingen verdieping – parallel te laten verlopen. De toetreding van de nieuwe lidstaten zal de verdieping versnellen omdat structurele veranderingen snel noodzakelijk worden.

Relatie met de VS

De huidige crisis in Irak en de standpunten van de kandidaat-lidstaten hieromtrent is door sommige EU leden aangegrepen om te wijzen op de verschillen die er nog zouden bestaan. Deze demarches houden volgens Verheugen echter geen steek als men de positie van Groot-Brittannië, Spanje en andere lidstaten binnen de EU in acht neemt. Zij steunen de VS immers veel openlijker. Bovendien is het standpunt van de kandidaat-lidstaten niet verwonderlijk. Zij zijn er immers nog steeds van overtuigd dat de VS hun beste bondgenoot was bij het openen van het IJzeren Gordijn. Een concreet buitenlands beleid binnen de EU zou echter een nieuw ijkpunt kunnen vormen voor deze landen, die net als de EU zelf nog op zoek zijn naar een duidelijke positie in de wereld.

Tom Vander Sande

De kleine prins

Na een kwartiertje aanschuiven voor de tickets en een kort treffen met Peter Hoogland, volgt reeds het eerste hoogtepunt van de avond: plaatsen op de vierde rij, en het waren niet eens de duurste tickets. Nog nét iets enthousiaster - het waren echt wel goede plaatsen - ging ik zitten en speurde het publiek af. Toch wel veel kinderen eigenlijk... Veel tijd om te bezinnen over deze vaststelling had ik niet, 'cause the lights went out and the show began...

Ik was er, ik zag en ik genoot. *Gène Bervoets* was aangenaam als Antoine de Saint-Exupéry/piloot - in zijn niet-Swingpaleis-gedrag is hij best wel te pruimen - en *Dimitri Oppov* alias de kleine prins was schattig, lief en overtuigend. Er waren enkele versprekingen en er waren tekens van een opkomende verkoudheid, maar storend vond ik dit niet.

Wat ik persoonlijk heel mooi vond, was de muziek (geschreven door *Alex Callier*). Heel gepast, zelfs sfeervol maar in een zekere zin ook zwaar: een weerspiegeling van het verhaal. Hooverphonic-kenners zullen trouwens af en toe stukjes herkennen uit het lied 'Frosted Flake Wood' uit de CD 'The Magnificent Tree'.

Een dronkelap

En dan het verhaal... Eerlijk gezegd heb ik er nooit bij stil gestaan hoe metaforisch het wel is: een radicale aanval op de leefwereld en fantasieloosheid van de volwassen mens. Het begint al bij de

Een reporter op zoek naar het kind in zichzelf

“Dit is een boa-constrictor die een groot dier heeft opgegeten. Volwassenen zien dit niet. Voor hen is dit een hoed.”

aanvang van het verhaal: *Gène Bervoets* toont een tekening en zegt: 'Dit is een boa-constrictor die een groot dier heeft opgegeten. Volwassenen zien dit niet. Voor hen is dit een hoed.' U mag drie keer raden wat ik zag... inderdaad: een hoed. Deze gedachte blijft de onderliggende draad doorheen het hele verhaal.

De mensen die de prins ontmoet tijdens zijn reis zijn steeds personificaties van –in de ogen van kinderen– foute kenmerken en waarden van volwassenen: een dronkelap, een ijdelruit, een ernstig zakenman, enzovoort. Bovendien wijst men er voortdurend op dat volwassenen alleen maar het materiële zien, zij begrijpen niet dat iets banaals, in het geval van de kleine prins een roos, toch heel belangrijk kan zijn: "Alleen

met het hart kun je goed zien. Voor je ogen is het wezenlijke onzichtbaar." Maar "volwassenen begrijpen niet hoe belangrijk het is."

Schaamrood

Tevreden gesteld en met het schaamrood op mijn wangen ben ik buiten gegaan. "Alle grote mensen zijn eerst kinderen geweest (maar slechts een enkele herinnert het zich)." Een waarheid als een koe...

Ann Fransen

De kleine prins kan je nog tot 01/06/2003 in de Stadsschouwburg gaan bekijken. Meer info is te verkrijgen op www.musichall.be en 0900/00.991.

“De mensen die de prins ontmoet tijdens zijn reis zijn steeds personificaties van - in de ogen van kinderen - foute kenmerken en waarden van volwassenen”

*Waar er Wurst mit Senf is
En geen fritkot maar Imbiss
Ja, op elke hoek van de straat
Waar FPÖ erop los knoeit
En de Donau in't blauw vloeit
En men haast geen proper Duits praat*

*Waar een diploma een kick geeft
En je leven een zin heeft
Waar de Führer ooit heeft geparadeerd
Waar het volk wat kortaf is
Maar een lach nooit veraf is
Waar men faalt, en de Duitsers
blameert*

*Oostenrijk boven
Waar men de Heer trouw gaat loven
Waar er overal Schnitzels zijn
En de Kaffeehäuser talrijk zijn
Oostenrijk buiten
Waar Weense zangknaapjes fluiten
Oostenrijk ons land
Aan de rechterkant!*

*Waar de Uni ook bier maakt,
Men de weg heel rap kwijt raakt
Waar de les nooit op tijd begint
Waar men klopt op de banken
Als de prof stopt met janken,
En men opstaat en naar buiten sprint.*

*Onze eindredacteur cu
en zingt jol*

Oostenri

foto linksboven

Zicht over de Heldenplatz en op (een stuk) van het optreke der keizers, alwaar Hitler de Anschluss uitriep en heden ten dage zo'n twee miljoen boekjes verblijven.

foto linksonder

Binnenhofarcaden der Universität Wien. Alle knappe koppen die hier geleerd werden, staan hier op een sokkel.

*cultuur verkent Wenen,
ig haar lof:*

jk boven

foto rechtsboven

De „Steffl“ is zozeged hoger dan „onzen
toren“ (back home).
Hij is alvast niet schoner.

foto rechtsonder

En toch zijn ze hier zó rechts nog niet.

foto's Toon Martens en Ewald Peters

*Waar een Vlaming toch Frans praat?
En men wel heel erg graag rechts
staat
Op de roltrap, of in de politiek
Waar de voetbal wel rond is
Maar het niveau dikke stront is
Zelfs in de ogen van een Belgisch
publiek!*

*Oostenrijk boven
Waar men de Heer trouw gaat loven
Waar er overal schnitzels zijn
En de Kaffehäuser talrijk zijn
Oostenrijk buiten
Waar Weense zangknaapjes fluiten
Oostenrijk ons land
Aan de rechterkant!*

*De Stephansdom, de Wiener Walz
De wondermooie muziek
Een Sachertaart
Het Lipizzanerpaard
De Weense romantiek!*

Toon Martens en Ewald Peters

*Op melodie van 'Vlaanderen Boven' van
Raymond van het Groenewoud*

Paars-goen: wordt vervolgd?

Op 18 mei is het zover. De stemgerechtigde student mag dan oordelen en veroordelen over het lot van de Vlaamse politieke partijen. In de aanloop naar de verkiezingen proberen de partijen dan ook zoveel mogelijk in de gunst van de kiezer te komen. Maar wie verdient nu

echt uw stem? Wie heeft er nu echt iets betekend? dwars maakt voor u de balans van vier jaar paars-groen, en geeft militante studenten een laatste kans om u van hun grote gelijk te overtuigen.

Toen rood, blauw en groen elkaar vier jaar terug het ja-woord gaven, kregen de partijen de gelegenheid om hun actiepunten maximaal door te drukken in het regeerakkoord. Er was, na decennialange Rooms-rode coalities, een grote bereidheid bij VLD, Sp.a en Agalev om het land deze keer eens zonder CD&V te besturen. Hiervoor wilde men gerust een paar extra toegevingen doen aan de coalitiepartners.

Vandaag, vier jaar later, lijken de politieke echtgenoten nog steeds geen kwaad woord voor elkaar over te hebben. Integendeel, men doet er alles aan om de buitenwereld te overtuigen van het succes van de voorbije regeerperiode. Zo was dit volgens de VLD de blauwste legislatuur ooit, met de "grootste lastenverlaging sinds de Tweede Wereldoorlog". Sp.a ziet een erg sociale regering, die grote vooruitgang boekte op het vlak van de sociale zekerheid. Agalev op zijn beurt vindt dat het een aantal belangrijke groene punten gerealiseerd heeft, denken we maar aan de uitstap uit kernenergie.

Dat de oppositie het met al deze argumenten volmondig oneens is, behoeft in ons democratisch landje niet de minste

twijfel. Toch zijn er wel degelijk een aantal zaken veranderd onder paars-groen.

Belastingverlaging

Om te beginnen is er de verlaging van de vennootschapsbelasting van 40 naar 34 procent, en de vermindering van de administratieve rompslomp voor zelfstandigen. Ook de belastingdruk op de inkomens van de gezinnen is gedaald, in totaal voor een kleine 3,5 miljard euro. Hierbij dient wel gezegd dat vooral de hogere inkomens van deze belastingverlaging profiteren, een punt dat men nogal eens 'vergeet' te vermelden. In de toekomst stellen VLD en Sp.a een plafonnering van de aanslagvoet op 50 procent voor. Om het met de woorden van Sp.a(!)-voorzitter Steve Stevaert te zeggen: "Het kan niet dat iemand meer dan de helft van zijn inkomen aan de staat moet afgeven."

Binnen de sociale zekerheid probeerde men vooral aan het opvangen van de gevolgen van de vergrijzing te werken. Zo werd het overschot van 2002 doorgestort naar het Zilverfonds, ons aller appeltje voor de dorst. Echt grote stappen, zoals

de activering van de oudere bevolking, werden nauwelijks genomen. Wel wilden men afstappen van de hoge belasting van de bijverdiensten van gepensioneerden. Verder werd de 'maximumfactuur' geïntroduceerd, waardoor mensen die hoge medische rekeningen moeten betalen voortaan alle kosten die een bepaald bedrag overschrijden, terugbetaald krijgen uit de sociale zekerheid.

Geanimeerde debatten

Een andere belangrijke verandering was de hervorming van de politiediensten. Deze had tot doel om de verschillende politiediensten en de rijkswacht te integreren in één goed draaiend geheel. In de praktijk liep dit echter niet zo vlot, en het enige wat nu al zeker is, is dat de hervorming vooral een dure zaak geweest is. 'Meer blauw op straat' werd alvast niet gerealiseerd, en de agenten verdrinken nog steeds in de administratieve taken. De laatste grote verwezenlijking van de coalitie is de nieuwe kieswet (voor een meer gedetailleerde bespreking verwijzen wij u graag naar dwars 7). Hiervan blijven

vooral de rechtstreekse verkiezing van de burgemeester en de vijf procentkiesdrempel - die politiek tegenstander N-VA dreigt te nekken - ons bij. En niet te vergeten de regeling m.b.t. de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde, die door het Arbitragehof geschorst werd.

De paars-groene coalitie leverde tevens vaak stof voor geanimeerde debatten. Denken we maar aan de inrichting van een 'Vlaamse feestdag', de controverse rond de 'drugswet' (zie dwars 10), de wapenleveringen aan Nepal, de Amerikaanse wapentransporten door België en de soap rond de nieuwe Antwerpse burgemeester. Redenen genoeg dus om het woord te geven aan studenten uit de verschillende partijen, dachten wij zo.

Kristof De Pooter, m.m.v. Tomas Verachtert

In een aantal vorige dwarsjes kwam de sp.a niet aan bod in deze politieke katern. Dit was geenszins opzettelijk; we hebben alle partijen op dezelfde manier gecontacteerd. We zijn echter verheugd dat voor dit laatste artikel alle relevante partijen een bijdrage leverden. (ja)

“Agalev heeft inderdaad het verschil gemaakt.”

“Als de groenen niet meer water bij de wijn doen, moeten ze de volgende keer niet meer meedoen.” Volgens andere partijen heeft Agalev in de voorbije regeerperiode alvast zwaar gewogen op het beleid. Agalev heeft inderdaad het verschil gemaakt. Er blijft evenwel werk aan de winkel. Helaas dus voor De Gucht: we zullen er na 18 mei niet minder groen op worden.

De voorbije jaren heeft Agalev op heel wat terreinen de wissel omgezet. Zo is er een begin gemaakt met de uitstap uit het nucleaire tijdperk en de instap in het tijdperk van de duurzame energie en energiebesparing. Ook is er eindelijk een begin gemaakt met een vergroening van de fiscaliteit. Verder heeft Agalev gezorgd voor een stijging van de uitgaven voor ontwikkelingssamenwerking. Kortom: de invloed van Agalev op het beleid was aanzienlijk.

Agalev heeft ook de sprint aangetrokken voor de vrede. Deze regering was de meest pacifistische sinds wereldoorlog

II. Staatssecretaris Boutmans bond in december de kat de bel aan: “België zou niet meestappen in een oorlogslogica.” Oorspronkelijk uitgelachen door De Gucht en andere Eyskensers om zo’n naïef standpunt, werd dit uiteindelijk toch het regeringsstandpunt.

Ook op Vlaams niveau hebben de groenen al heel wat gepresteerd. De welzijnssector kende nog nooit zo’n sterke groei: 6500 extra jobs in de zorgsector, 4000 in de gehandicaptenzorg en 6000 in de kinderopvang. Samen met Vera Dua werd ook voor het eerst het verband tussen milieu en gezondheid onderzocht.

Agalev heeft in de regering inderdaad ook heel wat leergeld moeten betalen. Belangrijke zaken zijn nog niet (volledig) gerealiseerd: het migrantenstemrecht, een verschuiving van de lasten op arbeid naar energie. Maar met de ervaring en de opstekers van vier jaar paars-groen op zak, kan Agalev hier tijdens de volgende legislatuur alleen maar krachtiger voor gaan.

*Freek Van Looveren
Jong Agalev*

“Paars-groen maakt de samenleving kapot.”

“Meer betalen voor minder politie; hervorming van justitie stilgevallen; werkloosheid spectaculair gestegen; boven zijn stand geleefd; een ongeziene golf van politieke benoemingen; de NMBS en de post in de gevarenzone; Sabena failliet; een regering die zonder blozen liegt tegen het parlement; veel gekakel, weinig eieren; elke troef voor een verdere staatsvorming uit handen gegeven; men kan Belg worden zonder nog maar Nederlands of Frans te kennen, Iedereen weet wat paars-groen op zijn kerfstok heeft. Er is echter ook iets anders aan de hand: sluimerend en minder zichtbaar.

Heel wat kopstukken van de meerderheid hebben het steeds over de verzuring. Mensen mogen niet klagen, ze moeten zien hoe goed alles gaat. Volgens jong-cd&v is dit uitgangspunt fout. Wij geloven in de kracht van mensen. Er is een sterke samenleving, een hecht sociaal weefsel (dat natuurlijk altijd wat hechter kan) en de regeringspartijen gaan daar

volledig aan voorbij. Zij vertrouwen de bevolking niet, willen alles in hun plaats doen. Veel mensen nemen initiatief en steken de handen uit de mouwen, maar werden vier jaar tegengewerkt omdat ze vertrekken vanuit een eigen inspiratie.

En dat mag niet meer, alles moet eenheidsworst zijn. Werken vanuit een eigen project is blijkbaar taboe. Iedereen moet alles aanbieden en zo gaan verschillende goede initiatieven kapot. Sommigen merken wel dat er iets mis is en willen het met barbecuecheques oplossen. En als ze zien wat al gerealiseerd wordt buiten de overheid, willen ze dat reduceren tot dienst van die overheid naar de burger-klant toe.

Daar zit het probleem: paars-groen maakt de samenleving kapot om enkel individuele burgers over te houden.”

*Caroline Deiteren
Lid JONG-cd&v
Eerste licentie rechten*

“Het ergste wat 6 miljoen Vlamingen nu kan overkomen is Verhofstadt II.”

“Deze regering werd gevormd doordat de twee grote Waalse partijen (PS en MR van Louis Michel) een akkoord hadden. Verhofstadt mocht eerste minister worden, indien er echter belangrijke toegevingen werden gedaan aan de franstaligen. Daarom is dit de meest anti-Vlaamse regering ooit, denk maar aan het opgeven van de 60/40 verhouding in de senaat, zonder dat daar ook maar iets tegenover stond.

Louis Michel trok onlangs nog fel van leer tegen de oorlog in Irak. Toch had hij met de wapenleveringen aan Nepal geen problemen en al evenmin met de wapentransporten. Op Michel kan u echter niet stemmen, toch vertegenwoordigt hij u in het buitenland. Is dit democratisch? De regering beloofde de actieve welvaartstaat, maar ondertussen regent het faillissementen. Vlaanderen telt vandaag meer dan 50 000 werkloze jongeren, dat is een stijging met bijna 20% en dit is heus niet alleen te wijten aan de slechte economische

conjunctuur.

Met de snelbelgwet was er van een doortastend integratiebeleid geen sprake. De N-VA stelt hier echter een verplichte inburgeringscursus voor. Ook van het veiligheidsplan van Verwilghen is niet veel in huis gekomen. Een jonge crimineel werd opgepakt en even later weer vrijgelaten omdat Elio Di Rupo er niet mee akkoord ging dat jongeren werden opgesloten in de jeugdinstelling van Everberg, terwijl de meerderheid van de Vlaamse bevolking daar wel achter staat. Zelfs Verwilghen stelde toen voor om Justitie te splitsen, iets wat de N-VA al lang vraagt.

Het ergste wat 6 miljoen Vlamingen nu kan overkomen is Verhofstadt II. Laat ons hopen dat de ogen van heel wat kiezers zijn opengegaan...”

*Geert Antonio
N-VA Jongerenkandidaat
10de plaats kamer*

“De voorbeelden waar de socialisten hun stempel op het federaal beleid hebben kunnen drukken, zijn legio.”

“De sp.a mag tevreden terugkijken op de laatste 4 jaar. De voorbeelden waar de socialisten hun stempel op het federaal beleid hebben kunnen drukken, zijn legio. Het meest in het oog springt het zilverfonds, een fonds dat de pensioenen in de toekomst betaalbaar moet houden. Dat de politiek eindelijk aandacht besteedde aan de vergrijzing is een verzuiming van vele specialisten op het terrein. Ook op gezondheidszorg en sociale zaken zijn er grote stappen vooruit gezet met de maximumfactuur enerzijds en bezuinigingen op verspillende ziekenhuizen en overbodige medische testen anderzijds. De vergrijzing en de stijgende medische kosten waren samen met veiligheid zeer belangrijke strijdvlakken. De volgende regering staat voor een belangrijke en moeilijke opdracht nl. werk. Uit enquêtes blijkt dat angst om werk te verliezen de belangrijkste factor is voor het onveiligheidsgevoel. Sociale veiligheid lijkt nauwelijks nog te garanderen. De ontslagen volgen elkaar in sneltempo op met de economische crisis als excuus/reden. Crisis of niet,

feit blijft dat de meeste bedrijven wegvluchten omdat de arbeid in België te duur wordt. Dé opdracht voor de volgende regering wordt dan ook de arbeid betaalbaar houden, maar langs de andere kant het sociale vangnet niet prijs geven. Arbeid is en blijft een belangrijke bekommernis voor de sp.a zoals ook bleek uit het laatste ledencongres in Antwerpen. Ondernemen in België makkelijker en doorzichtiger worden door al te veel administratieve rompslomp aan te pakken en onzinnige belastingen af te schaffen. Bovendien moeten de bedrijven die Belgen werk bieden een steuntje in de rug krijgen. Tenslotte wil de sp.a ook de fiscale fraude strenger aanpakken: bedrijven die propere handen hebben worden daardoor bevoordeeld. De sp.a heeft altijd de vuist hard gemaakt als het aankomt op arbeid (bijvoorbeeld bij de wet Majoor om de havenarbeiders te beschermen) en moet zeker dit imago de volgende legislatuur waar maken.”

*Catherine Van de Heyning
Animo-Antwerpen
Studente rechten*

“De knoeiboel van paars-groen.”

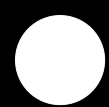
“**D**e paarsgroene regering heeft er de afgelopen vier jaar een knoeiboel van gemaakt. Zelfs de cijfermanipulatie van Verhofstadt kon niet verbergen dat de misdaad steeg. Geen wonder, dankzij Agalev en SP.a kwam er geen jeugdstrafrecht, waardoor minderjarige – meestal allochtone – criminelen ongestraft misdrijven kunnen blijven plegen. En dan was er het vreemdelingenbeleid: dankzij paarsgroen kan nu elke vreemdeling – crimineel of niet, aangepast of niet, nederlandskundig of niet – op eenvoudig verzoek onze nationaliteit verwerven. In totaal kwamen er onder Verhofstadt I zo’n 250.000 nieuwe ‘Belgen’ bij. Daaronder zelfs de volledige top van de Russische maffia in ons land! Verder werd ook de immigratiesneeuwbal niet gestopt, werden tienduizenden illegalen geregulariseerd en zijn de hier verblijvende vreemdelingen, alle miljarden ten spijt, minder geïntegreerd dan ooit.

Op communautair vlak kende ons land de jongste jaren een relatieve vrede.

Geen wonder, wanneer niet meer wordt gesproken over de 8,5 miljard euro die jaarlijks richting Wallonië verscheept wordt en wanneer zelfs de grondwet vlot opzij wordt geschoven om Wallonië ter wille te zijn, hoeft het niet te verbazen dat de Walen stil zijn.

Door het propageren van tal van leugens en door intimidatie van de pers – de premier belde in hoogsteigen persoon journalisten op om hun kritische stem te smoren – trachtte Verhofstadt zijn falen zoveel mogelijk te verbergen. Verhofstadt en zijn adjudanten De Gucht en Dewael ontplooiden zich de afgelopen jaren in toenemende mate tot machtsgeile dictators, zonder principes en zonder scrupules. Het koninginnestuk was uiteraard de poging van deze regering tot politieke moord op de enige echte oppositiepartij, het Vlaams Blok. Jammer genoeg voor Verhofstadt ging dit feestje echter niet door...”

*Wim Van Osselaer
Vlaams Blok Jongeren*

“De aanwezigheid van Agalev heeft de VLD minder de kans gegeven om haar programma uit te voeren.”

“**E**en evaluatie maken van een regeerperiode vind ik eigenlijk niet zinvol. De oppositie zal schrijven dat alles slecht was, wat niet waar is, de regeringspartijen zullen schrijven dat alles zeer goed gegaan is, wat ook niet waar is en de lezer blijft toch bij de eigen mening.

In elk geval zijn de fouten en gemiste kansen die eender welke regering bijeenprokkelt gedurende de vier jaar dat ze aan de macht is, steeds eenvoudig aan te tonen. Deze legislatuur vormde daar geen uitzondering op. De aanwezigheid van Agalev heeft de VLD minder de kans gegeven om haar programma uit te voeren en heeft tot een aantal onverstandige beslissingen geleid zoals het sluiten van kerncentrales, maar dat is steeds het geval in coalitieregeringen en er is geen partij die dat kan ontkennen.

We moeten echter het kind niet met het badwater weggooiden. Er zijn ook

blauwe accenten gelegd. Belangrijk is de economische trend die deze regering gezet heeft. Het pad van de belastingspolitiek die zovele jaren de weg van de toenmalige CVP leek te zijn, is verlaten en vervangen door een bedrijfsvriendelijker belastingsbeleid. De begroting is in evenwicht en economisch gezien doet België het beter dan de buurlanden. Dat is een trend die zal doorgezet worden en op termijn zeer vruchtbaar zal blijken.

Bovenal was deze regering open naar de burger en werd er, misschien mede door het relatieve gebrek aan een ernstige oppositie, naar buiten toe gediscussieerd zodat de burger weet dat niet iedereen het met alles eens is, maar de democratie soms vraagt een mening opzij te schuiven. Sommigen noemen dat een gebrek, ik eerder een kwaliteit.”

*Bart Laureys
Jong-VLD
Tweede licentie rechten*

Voel je je goed in je vel op de UIA?

Misschien wel, misschien niet. En daar kunnen we allemaal over meespreken, wie herkent zich niet in deze situaties? Je bent er eindelijk in geslaagd om één van de computers op de studielandschappen van de UIA in te palmen om je 'already-long-overdue'-paper af te maken en net wanneer je van plan bent om je fantastische werk op te slagen op je diskette, vallen alle computers één voor één uit. Tja, je had maar elke vijf minuten je werk moeten bewaren.

Je bent helemaal afgezonderd op je kot druk aan het blokken wanneer je plots telefoon krijgt van één van je lotgenoten. Er is één van je examens vervroegd en je hebt plots nog maar een halve dag om die 300 bladzijden tellende cursus te herhalen en toch nog een geweldig examen af te leggen. Waarom konden ze dat nu niet enkele dagen geleden online hebben gezet?! Tja, je had maar elke dag naar de valven moeten komen kijken.

Stel je tenslotte het volgende voor naar de hervormingen toe. Het academiejaar begint, je komt de eerste dag op de campus aan, je strompelt naar het studentensecretariaat, nog verdund van de ongewoon vroege morgen, de voorbije maanden van zon, zeilen en veel vrije tijd nog vers in het geheugen. Daar krijg je plots je nieuwe lessenrooster in de handen gegooid. Tot dusver misschien wel spijt dat de vakantie gedaan is, maar nog geen echte problemen. Tijdens de volgende dagen krijg je van elke prof te

horen welke boeken en cursussen je dit jaar weer moet verorberen. En dan dringt het tot je door: de cursusdienst! En omdat het nog niet erg genoeg is dat je elk jaar uren staat aan te schuiven in meterslange rijen, hebben ze nu de cursusdienst verhuisd naar een andere campus. Met de éénmaking van de universiteit zou het immers toch al te gek zijn om drie cursusdiensten te

hebben; reorganiseren is de nieuwe trend op de UA. Tja, je had maar moeten meedoen met de nieuwe webenquête.

Maar het is nog niet te laat!

Ieder jaar starten binnen de faculteit PSW een tiental leeronderzoeken. Elke groep houdt zich gedurende 2 jaar bezig met een onderzoek van de Universiteit Antwerpen. De bedoeling is in de praktijk geconfronteerd te worden met alle aspecten van een echt wetenschappelijk onderzoek. Eén van die groepen studenten heeft de zware opdracht

gekregen om onder begeleiding van Prof. Dimitri Mortelmans en Britt Dehertogh mee te werken aan het onderzoek "Maak dat de ganzen wijs! Zijn er problemen met studiecomfort aan de UIA?".

Ridicule beslissingen

In het kader van de hervormingsplannen heeft de algemene studiedienst hen deze opdracht gegeven. De bedoeling is om de eerste opvang en studiebegeleiding van studenten enerzijds en het studiecomfort aan de UIA anderzijds te optimaliseren. Bij studiecomfort denken we bijvoorbeeld aan het gebruik van bibliotheek en studielandschap, de werking van de studenten-administratie en de toegankelijkheid van lesgevers.

In eerste en belangrijkste instantie zal er een webenquête verspreid worden onder de studenten. Vervolgens zullen de onderzoekende studenten de resultaten daarvan, samen met de gegevens van talrijke interviews die afgenomen werden bij het personeel van de verschillende studentgerichte diensten, gebruiken om de studiedienst bij te staan in hun beslissingen. Met andere woorden, dit onderzoek zal er voor zorgen dat er geen al te ridicule beslissingen worden gemaakt die ons studentenleven nog meer zouden kunnen verzwaren.

Tegelijk zal van de gelegenheid gebruik gemaakt worden uit de fouten te leren en de nieuwe inzichten voor het goede te gebruiken, zijnde voor de student en zijn comfort.

Wanneer je dus één dezer dagen die enquête in je mailbox aankrijgt, wacht dan even voor je ze automatisch bij het SPAM gooit. Het is belangrijk voor het onderzoek om te weten te komen hoe de studenten tegen de dingen aankijken die met studiecomfort op het UIA te maken hebben. Bovendien heb je kans om één van de duo-filmtickets te winnen.

Meer info op www.uia.ac.be/comfort

Veerle Van den Bergh

Illustratie: Eric Meynen

De jacht op de oriënteringsproef is open!

Nu het ingangsexamen Burgerlijk Ingenieur wordt afgeschaft, lanceren de rectoren van KUL en RUG het idee om een 'oriënteringsproef' in te stellen. Deze niet-bindende proef moet alle inkomende studenten exacte wetenschappen toetsen, en dit op alle universiteiten. Het doel is om het slaagpercentage van de eerste-kan studenten te doen

Er leeft vooral grote bekommernis over het afschrikkend effect dat de oriënteringsproef zou kunnen hebben. Jongeren, die net uit het secundaire onderwijs komen, zijn veelal onzeker over de keuze die ze maken. Een slecht resultaat zou iemand ervan kunnen weerhouden de door hem/haar gekozen richting te volgen, hoewel hij/zij er eigenlijk bekwaam genoeg voor is. Sommigen kunnen door een goed resultaat uiteraard wel gesterkt worden in hun keuze, maar studenten die echt twijfelen zullen ook na de test hoogstwaarschijnlijk nog steeds onzeker zijn. Een oriënteringsproef is daarenboven slechte reclame voor de exacte

Ook onder zeer goede studenten uit het middelbaar onderwijs is het slaagpercentage immers laag.

wetenschappen die sowieso nooit veel studenten tellen. Dat kan toch zeker niet de bedoeling zijn!

Pootjes laten hangen

Een tweede belangrijke vraag is of zo'n proef wel het juiste profiel kan schetsen voor dé 'wetenschappen student'. Immers, een student wiskunde verschilt in sterke mate van iemand die scheikunde gaat studeren. Bovendien bepaalt de opleiding die studenten gekregen hebben in het secundaire onderwijs grotendeels hun vorming. Is het niet net één van de bedoelingen van de kandidaturen om eventuele hiaten weg te werken? Ook onder zeer goede studenten uit het middelbaar onderwijs is

stijgen. Wat deze proef zal inhouden weet men nog niet en de meningen erover zijn erg verdeeld. Wij vroegen ons af wat de studenten erover denken. Ik had een hartig gesprek met Jeroen Meeusen en Johan Diels, beide eerste lic studenten biologie aan de UIA.

het slaagpercentage immers laag. Je kan het echter ook positief bekijken. De test kan een goed beeld geven van waar je beperkingen liggen en waaraan je harder zal moeten werken. Je bent als leerling toch kritisch genoeg om eventueel negatief advies dat je krijgt door een slecht resultaat te relativiseren en je eigen kunnen goed in te schatten. Als je de studenten beschouwt als 'watjes' die hun pootjes laten hangen omwille van slechte resultaten, dan zou je niemand meer mogen testen.

Tot slot moet de student zich afvragen wat hij er voor over heeft. Wat is mijn motivatie? Kan en wil ik er tijd voor vrijmaken?

Infodagen

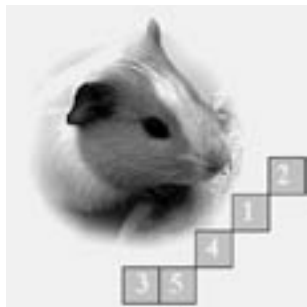
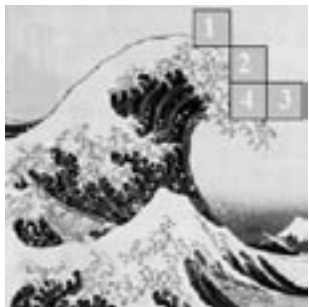
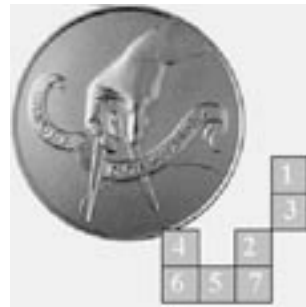
De test zal in elk geval in een ruim kader moeten passen zodat hij oriënterend en raadgevend kan zijn. Hoe doe je dat in één momentopname? Misschien moet het eerder een soort karakterschets worden die je met de neus op de feiten drukt en peilt naar je potentieel. Het organiseren van de oriënteringsproef zal hoe dan ook veel inspanning vergen, terwijl de efficiëntie ervan duidelijk in vraag gesteld kan worden. Is het daarom niet veel gemakkelijker de studenten op een andere manier te bereiken en hen beter te informeren over wat de richting inhoudt? Door bijvoorbeeld het organiseren van meer uitgebreide infodagen, het inrichten van een niet verplichte 'doe-stage' in de zomervakantie of een beter promoten van het overbruggingsonderwijs, waar je ook getest wordt op je basiskennis.

Bedankt Jeroen en Johan voor jullie mening.

Veerle Van Poucke

raad je plaatje puzzelplezier

mét prijzen

Hoe?

Elke van de negen afbeeldingen bepaalt een woord. Dit woord past juist in het bijhorende puzzelstukje: vul het woord in, maar doe dit *volgens de cijfertjes!*

De puzzelstukjes passen op hun beurt exact in het vierkantig rooster. Ze vormen daarin een vraag, en het antwoord daarop zoeken wij. (U verwacht toch niet van ons dat we dat zélf gaan oplossen!)

Wedstrijd

Als u daarenboven niet wil dat al die moeite, want het is toch even prutsen en knoeien, voor niets is geweest, dan kan u altijd gebruik maken van het wedstrijdelement van deze pagina. Stuur uw antwoord door naar dwars@ua.ac.be, en als het juist

is, komt het in een pot terecht. Daaruit trekt een totaal onschuldige hand een winnaar.

Massa en macht

Vorig academiejaar ontvingen we verdacht veel oplossingen uit tweede kan natuurkunde. Niets houdt u (van onze kant) tegen om de puzzel in groep te kraken. U moet er wel zien uit te geraken wie er met de uiteindelijke prijs gaat lopen.

Prijzen!

Als prijs geven we ditmaal, zoals gewoonlijk, prijzen weg die u doorheen het culturele Antwerpen zullen gidsen, en dit ter waarde van zeker 50 euro.

Winnaars vorige maand

De winnaar van de prijsvraag van de vorige puzzel is op overtuigende wijze Martine Verrelst geworden. Zij en haar ploeg bij de MathDropping zijn bij deze ingeschreven voor deze activiteit op 10 mei 2003. Ze kan daar proberen het beter te doen dan de dwars-ploeg.

Raf Bocklandt

“Wat is het leven zonder oorbeeld en poëzie?”

...Verdord.” wist de Vlaamse dichter Albrecht Rodenbach in lang vervlogen tijden en ik zou zelfs, me bewust in het cyberspacetijdvak bevindende, durven opperen dat de wonderknape destijds geen ongelijk had. Dichtkunst bekoort, begeistert, ontroert, is van alle tijden. Beste lezer / lezeres, mocht u vergeten zijn wat poëzie werkelijk is en deigt u zodoende in een passieloze duisternis dreigt te verdwalen, geen nood. Ook vandaag worden er nog wonderknappen gevonden die bereid zijn in deze duisternis hun dichterslijk licht te laten schijnen. Meer zelfs, ze bevinden zich ook in de dichte populatie onzer universitaire campussen.

Carl de Strycker (eerste lic Germaanse) is één van hen. Onlangs stelde hij te Antwerpen zijn nieuwe dichtbundel “Bladstad” voor. De dichter neemt de lezer in deze verzorgde bundel mee op een wandeling doorheen een stad, die weliswaar enkel op papier schijnt te bestaan en waar gevoelens, geborgenheid en een al dan niet met erotiserende saus overgoten liefde primeren op het alledaagse, het materiële dat een grootstad kenschetst. De bladstad wordt doorkruist in 35 korte, ritmische gedichten. Het thema dat in deze bundel het meest

terugkeert is zonder twijfel “de liefde”. U zult dit waarschijnlijk een vrij banaal onderwerp vinden, het is zonder meer verbazingwekkend hoe de dichter er keer op keer in slaagt dit universeel menselijke gevoel in assonanties en alliteraties te gieten.

“en ja ik geloof; nee ik beloof dat de dichter God is en zijn woord liefde”

De romantische zielen onder U wezen gewaarschuwd. Deze gedichtenbundel zou U wel eens van pas kunnen komen wanneer

U Uw eerstvolgende date een poëticaal cachet wenst te geven. We kregen van de auteur reeds de toestemming om e ter illustratie van zijn bijdrage aan deze eeuwenoude kunst enkele

poëmen van zijn hand te publiceren. Geniet U even mee:

*je spreekt je woorden
in de wind en zint op
mijn kaak de oerzin
van het bestaan: dat
je houdt van mij*

*maar je woorden zijn
gelikt en gelogen
je wraak is zout*

*en het blad waartegen
je sprak mijn huid dat
vergankelijk behang
krimpt in rimpels*

*en ik ben bang dat ik dan
oud door jou jong
zal moeten sterven*

De hele bundel is volledig verkrijgbaar. Mits een kleine pecuniaire tegemoetkoming ten bedrage van 8 euro kan U ook een exemplaar van de bundel bekomen. Haast U dus naar de dichtstbijzijnde boekhandel, anders bent U de

sigaar. Voor wie dit laatste het geval zou zijn, nog een tabaksgedicht:

*Je hebt me door elkaar geschud
Je hebt me ingerold
Je hebt me aangestoken*

*Tussen twee bleke vingers hield je
Me stevig vast liet me niet meer
Los had je me nodig*

*Op je tong aan je lippen in je mond
Maar alles wat je van me in je
Nam kwam er snel weer uit en*

*Zo langzaam in en uit tot je
Me op had en er genoeg van
Dan liet je me vallen*

En trapte

Tomas Verachtert

**Carl de Strycker: “Bladstad” 2003
Uitgeverij DiVers Amsterdam, 50 p. ISBN90
7663 323 1, prijs 9,95 euro.**

Daar is de lente,
daar is de zon?

B i j n a

Een kleine selectie van de redactie zit 's avonds laat in het lokaal. Het is net geen middernacht.

De laatste lege vlakken in huidige dwars worden langzaam opgevuld. Een fotograaf en eindredacteur proberen de auteur van dit stukje af te leiden met grapjes over 'Prior de Post-Egel' (foto rechtsonder), die ze willens nillens op deze achterflap willen zien. Ik weiger categoriek. U merkt wie het hier voor het zeggen heeft.

"Welke slangen weven een web?" is ook een van de raadseltjes die aan de wervelende breinen van de huidige vormgevers ontspruit. Het antwoord vind je linksonder. Maar je kan het ook aan onze goede vriend Noël de Spin-doctor vragen. Lacht u mee? Wij proberen. Maar de lente roept te sterk.

Foto's Kelly Dorekens

(ja)

De esthetische reflex van sommigen ijvert voor drie lege vlakken in plaats van dit gezeik. "Ik zal het overwegen." Maar eigenlijk droom ik van de lente die door het terrasjesweer en deze natuurfoto's mijn bronstigheid aanzwengelt." Wat komt 's nachts tot leven, en prikt als je eraan likt?" U merkt dat de zwoele lentebriesjes de grappen in het lokaal tot een ongekend niveau tillen.

